

Ooit heeft onze voorzitter de IGD wel eens vergeleken met een vogelhuisje. Tijdelijke schuilplaats voor hen, die hun parochie waren kwijtgeraakt. Inmiddels hebben velen vanuit dit vogelhuisje hun plek gevonden in parochies in onze omgeving. Vanuit zo'n parochie, de parochie van de H. Familie in Het Kruis, de overweging van de 1^e zondag van de Advent.

Broeders en zusters in Christus,

En weer is het advent. Voor velen van ons is dat misschien al voor de vijftigste en zestigste keer. De zeventigste keer.

Is de advent niet prachtig! De adventskrans met de vier kaarsen. Het moet een liturgische kanjer geweest zijn, die dat bedacht heeft. Het moment van het ontsteken van de eerste kaars is ook al zo'n prachtig moment. De welbekende melodie van het Rorate heeft al geklonken, al zat ze dan verstopt in het keervers van psalm 80, die we tussen de lezingen baden. (Straks zal het koor het helemaal zingen.) En ook hebben we al "het daghet in het oosten" gezongen. We zijn weer helemaal thuis. Dan weet je weer, dat je thuis bent. Maar dat kan het toch niet wezen. Is het niets iets meer? We spelen toch geen liturgisch spelletje. Deze vraag leg ik u nu voor.

En wellicht kent u ook wel het gevoel van: mijn hemeltje, is het al weer zover. Al weer een jaar om? Het gevoel van dat het als de dag van gisteren was, dat we dit allemaal, vorig jaar ook al deden. Misschien, dat u ook wel denkt: en het jaar daarvoor al deden en daarvoor... Dan zijn we niet waakzaam geweest. We hebben niet gerekend op veranderingen. Het ging wel goed zo.

Wat is er in dit jaar gebeurd. We zijn inmiddels weer een jaar ouder geworden. En binnenkort, als de Kerst gaat naderen, weerklinken John Lennons woorden: So this is X-mas, and what have you done, another year over. Het is weer Kerstmis, weer een jaar voorbij en waar zijn we mee bezig geweest.

Onze waakzaamheid heeft te kort geschoten..

What have you done. Wat heb je gedaan. U bent op vakantie geweest en hebt misschien hetzelfde gevoel als ik gehad. Dat gevoel, als je weer in je caravan of tent zit, of in je huisje, waar je jaarlijks terugkeert, dat gevoel van: het lijkt wel gisteren, dat ik hier was, het gevoel van: wat lijkt het kort geleden, dat ik vorig jaar op deze weg reed richting vakantiebestemming. Al weer een jaar voorbij. Waar is het gebleven.

We zijn niet waakzaam geweest.

Sommigen van ons moeten er bij stil staan in groot verdriet, dat er in het afgelopen jaar, zich in hun leven een ingrijpende, droevige gebeurtenis heeft voorgedaan. Hebben een geliefde verloren. Anderen mogen in blijdschap en dankbaarheid terugkijken op een blijde verandering. Een huwelijk, een zooveeljarig huwelijk, de komst van een kind, of kleinkind. Maar ook zij zullen moeten zeggen, even zo goed: alweer advent.

Maar allen, die deze ervaring hebben en herkennen, realiseren zich plotseling, dat ze volkomen hebben meegedraaid in de mallemolen van het leven. En die mallemolen: die draait wel door en buiten onze waakzaamheid om. Net als in de dagen van Noach. De dagen, waarnaar Jezus ons waarschuwend verwijst, als Hij oproept tot waakzaamheid. "In de dagen van Noach huwden de mensen en ze gaven ten huwelijk. Ze aten en dronken tot op de dag dat

Noach de ark binnenging". Ze werden volkomen verrast. Woorden naar het evangelie van vorig jaar.

En zo is het menselijke leven een komen en gaan is, een beweging van eb en vloed. Van opgang en neergang. Een cirkelgang. Wat geweest is komt terug en wat terug is gaat weer weg. En zo maar door. Een kringloop, die steeds opnieuw wordt gelopen. Wat is de mens, dat hij daar verandering in zou kunnen aanbrengen. Het menselijke leven is toch zoals het is, daar is toch niets aan te veranderen.

En met deze woorden zeg ik op mijn eigen gebrekkige manier, wat in het boek Prediker veel subtieler staat geschreven.

Maar waar moet ik dan waakzaam voor zijn? Wat hebben we te verwachten? Dat het Kerstmis wordt? 25 december? Nou dat zal ons echt niet ontgaan. Daar hebben we de IKEA wel voor en Intratuin, die ons wel in de Kerstsfeer zullen brengen. Het gaat natuurlijk om iets, dat wezenlijker is.

Waakzaamheid gaat over het openstaan voor CHANGE. Neemt u mij niet kwalijk, dat ik dit kernbegrip uit de verkiezingscampagne van Barack Obama gebruik, om aan te geven, wat we moeten verwachten en mogen verwachten.

CHANGE, het Engelse woord voor verandering. Verandering, die we zelf moeten maken. YES, WE CAN. Ja, we kunnen het. Dat is het geloof van deze nieuwe president. Ook daar in Amerika is te lang sprake geweest van weer een president, die komt en een president, die gaat. Maar nu: CHANGE lijkt mogelijk. Een zwarte president is nog maar een klein begin. Wie van ons, die de tijd van de Ku Klux Klan nog hebben meegemaakt, zou dat gedacht hebben. De tijd van een zwarte paus is nu ook niet ver meer weg, was een commentaar. CHANGE. Het Amerikaanse volk en heel de wereld in zijn kielzog worden wakker. Worden waakzaam. Zeker er is een eerdere president geweest, die voor verandering was: Kennedy en dat is allemaal niet gelukt. De tegenkrachten worden sterk op het moment, juist dat onze waakzaamheid groeit.

Er is ook al eens een paus geweest, die dan wel niet zwart was, maar wel verandering wilde. Aggiornamento, noemden we dat. Van het Italiaans giorno, dat dag betekent. Aggiornamento: bij de dag van vandaag komen. Niets van terechtgekomen. Maar we blijven hopen. Kijken er naar uit. We zijn waakzaam en vol verlangen.

Het is beste mensen volkomen terecht, dat we weer eens opgeroepen worden om waakzaam te zijn. We hebben echt de neiging in te dutten. In ons leven, dat zijn gangetje wel gaat, een tredgangetje, een cirkelgangetje. Maar we moeten uitzien, toewerken naar CHANGE, blijven hopen op AGGIORNAMENTO.

Wij moeten waakzaam zijn, omdat we verandering mogen verwachten. Dat is ons beloofd. Onze geschriften staan er vol van. Verandering, CHANGE is de kernboodschap van onze geschriften. CHANGE is de kern van het Magnificat, het loflied van Maria, dat we juist in de advent zullen horen. Het is een lied van verandering, nee, sterker nog, van omkering van de verhoudingen. De komst van gerechtigheid op aarde.

Change is in the air. Verandering hangt in de lucht. En daar zit maar één ding achter. En dat is, dat onze menselijke geschiedenis helemaal in Gods hand is. Dat we mogen hopen en verwachten, dat onze menselijke geschiedenis, dwars door de kringlopen heen een opgang is, een stijgende lijn kent. Dat er hoop mag zijn tegen de verdrukking in. Hoop die het opneemt

tegen wat wij om ons heen zien. De hoop van Maria: Hoop stromend in een bedding van haar Geloof.

Onze evangeliëlezing van vandaag is mij te streng. Staat toch echt wel een beetje in het teken van vergelding voor wie niet waakzaam zijn.

We kunnen het echter ook zo zien. Geen represaille, maar belofte. We moeten waakzaam uitkijken naar verandering, die de wereld zo nodig heeft.

Advent is de tijd van waakzaamheid, maar ook een tijd van het menselijk verlangen. Van de dromers. Dromers ga maar uit je dak.

Amen